

et remission., et Pittonum, *loc. cit.*, n. 963.

(28. Dictæ pœnæ impositæ contra violantes sigillum sacramentale, non sunt latæ sententiæ, sed ferendæ. Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 4; Rosignol., *loc. cit.*, n. 6; Lugo, *De pœnitent.*, disp. 23, n. 247; Fagundez, *De præcept. ecclesiastic.*, lib. II, c. 17, n. 2; Onuphrius, *De sigillo*, sect. 5, qu. 2; Coninch., disp. 9, n. 70; Homobonus, tract. 5; Exam. ad confession. de sigill., cap. 19, qu. 108, vers. ad secundamqu., et ali passim, per verba text. *Quibus hujusmodi pœnæ imponuntur*, ut patet in cit. c. *Sacerdos*, ibi: *Deponatur*, et cit. cap. *Omnis utriusque*, ibi: « Deponendum decernimus, et in arctum monasterium ad agenda perpetuam pœnitentiam detrudendum, » quæ verba, ut de se patet, important solum sententiam ferendam.

(29. Ut quis propter violationem sigilli incurrat prædictas pœnas, plura requiruntur. Primo quidem requiritur, quod violans sit sacerdos, quia in cit. cap. *Sacerdos*, et in cit. cap. *Omnis utriusque*, solis sacerdotibus confessariis talis pœna imponi jubetur; Menochius, *De arbitrar. judic.*, lib. II, cont. 6, cas. 414; Reginald., lib. V, num. 27; Coninch., disp. 9, dub. 4 ad fin.; Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 5; Rosignol., *loc. cit.*, n. 4, et alii passim; cum enim talis dispositio sit pœnalis et odiosa, ad alios, præter expressos, non est extendenda cap. *Odia* 15, De regnl. juris in 6, cum similibus.

(30. Alii autem revelantes assignati supra a n. 7 ad 12, non subjacent prælati pœnis, sed puniendi sunt per judicem pœna extraordinaria juxta majorem vel minorem gravitatem patratæ circa id delicti. Sic doctores citati, et alii.

(31. Secundo requiritur, quod confessarius revelet peccata in confessione sacramentali sibi a pœnitente exposita animo se accusandi et absolutionem recipiendi. Secus autem si essent sibi exposita, non in confessione sacramentali cum dicto animo, sed alio fine, etiamsi flexis genibus dixisset pœnitens: *Hoc tibi dico sub sigillo confessionis*; tunc enim confessarius non violaret sigillum sacramentale, sed solum sigillum naturale, adeoque, etc. Felix Potestas, tom. I, n. 3209, et tom. II, n. 39 et alii communiter.

(32. Tertio requiritur, ut confessarius revelet aliquod peccatum vel mortale, quod sufficit, si revelet in genere, dicendo v. gr. Paulus confessus est mihi peccatum mortale, vel veniale, quod necesse est, ut revelet in specie, dicendo v. gr. Paulus confessus est mihi mendacium, et hujusmodi; Suarez, *De pœnitentia*, disp. 33, sect. 8; Diaua, part. V, tract. 11, resol. 41; Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 6, et alii communiter; arg. cit. cap. *Sacerdos*, et cit. cap. *Omnis utriusque*, ubi de solis peccatis fit mentio.

(33. Quarto requiritur, ut confessarius revelet peccatum præsumptuose, id est graviter malitiose. Arg. cit. cap. *Omnis utriusque* 12, § *Caveat*, De pœnitentis et remissionibus, ibi: « Præsumperit revelare. »

Reiffenstuel, *loco citato*, n. 7, et alii.

(34. Quinto requiritur, ut confessarius peccatum revelet alicui alteri, quam ipsi pœnitenti extra confessionem, sive ipsi sine ipsius licentia objiciat. Objiciens autem extra confessionem peccatum ipsi soli pœnitenti, non subjacet pœnæ ordinariæ, sed solum extraordinariæ. Granad., *De sacr.*, tract. 11, disp. 8, n. 3; Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 8, et alii.

(35. Judex in causa violati sigilli sacramentalis est solus ecclesiasticus, minime vero laicus; cum enim talis causa ex annexo sacramento sit ex natura sua spiritualis, et ecclesiastica, soli judici ecclesiastico competere debet. Cap. *Decernimus* 2, cap. *Quando* 3, De judiciis, cap. *Ut inquisitioni*, § *Prohibemus*, De hæret.

(36. Cui autem talis causa competat ex iudicibus ecclesiasticis, an scilicet episcopo vel inquisitori? Variant doctores: Aliqui enim dicunt expedire, ut deferatur ad inquisitores, cum propter injuriam sacramenti reddatur delinquens in fide suspectus: alii vero dicunt, quando est mera confessionis revelatio, inquisitores non debere se ingerere, quam praxim testatur Diana in eo tribunali per multos annos versatus tom. II, *De offic. et potest. inquisitor.*, resol. 95, cum Molfesio, in *Summa*, tom. I, tract. 7, cap. 23, n. 68. Unde quamvis ubi mera sit confessionis revelatio, talis causa spectet ad episcopum; si tamen habeat mistum errorem, ut si confessarius revelans dixisset, licitam esse revelationem sigilli, vel aliter ostendisset, se male sentire de sacramentis ecclesiasticis, tunc talis causa spectaret ad inquisitorem. Card. de Lugo, *De pœnit.*, disp. 23, n. 148.

(37. Ut judex ecclesiasticus instituere possit processum contra violatorem sigilli sacramentalis, non requiritur licentia pœnitentis, cujus peccatum fuit sacrilege revelatum, arg. cit. cap. *Sacerdos*, et cit. c. *Omnis utriusque sexus*, ubi, nulla prorsus facta mentione de habenda licentia pœnitentis, præcipitur, ut pœnæ ibidem statuatæ inferantur contra tales violatores. Sic cum aliis Stoz, *Tribunal. pœnitent.*, lib. III, q. 4, n. 284; Reiffenstuel, *loco cit.*, n. 11, et alii contra Gobat, in *Quinario*, tract. 5, cap. 42, sect. 7. Si enim requiretetur ad id licentia pœnitentis, sequeretur, quod ipso pœnitente mortuo vel reddito amente, nunquam posset puniri talis confessarius, cum nunquam posset peti talis licentia, adeoque frustra essent statuti canones contra hujusmodi delicta reipublicæ Christianæ perniciosissima; quod non est dicendum.

(38. Quando confessarius violator sigilli se reum fatetur, non est opus alia probatione ad hoc, ut possit puniri pœna ordinaria. *Communis*, arg. cap. final. *De cohabit. clericorum, et mulierum*, leg. *Generaliter* 13, cod. *De non numerata pecunia*, cum nulla alia detur major probatio, quam ea, quæ fit ex proprii oris confessione. Rota, part. IX, recent., t. I, decis. 98, n. 4, per text. in cap. *Per tuos* 10, De probationibus, l. *Cum te* 5,

cod. *De transac.*, et cit. l. *Generaliter* 13, cod. *De non numerata pecunia*.

(39. Quando confessarius dicit se peccatum, non ex aliqua confessione sacramentali, sed tanquam aliunde sibi notum manifestasse, incumbit ei probare, qua via et modo illius notitiam acquisierit. Arg. l. *Et incumbit* 2, ff. *De probationibus*, l. *Actor* 33, cod. eod. cap. *Bonæ memoriæ* 22, De election., cap. *Accusator* 6, q. 5, cum qui dicit, probare debeat. Si autem in tali probatione deficiat, et adhuc in negatione violati sigilli perseveret, nec possit plene convinci, ex præsumptione violati sigilli puniendus est pœna extraordinaria. Abbas, in cit. cap. *Omnis utriusque sexus* 12, n. 26, *De pœnitent. et remissionib.*; Silvester, verb. *Confessio* 7, n. 5; Lugo, *loc. cit.*, n. 151; Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 13, et alii.

(40. Quando autem fatetur confessarius, se quidem peccatum ex confessione scivisse, sed cum licentia pœnitentis revelasse, tenetur probare, sibi revera datam fuisse a pœnitente talem licentiam revelandi, si pœnitens ipse sit accusator seu delator, et alias neget se talem licentiam ei dedisse. Lugo, *loc. cit.*, n. 171; Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 14, et alii; et ratio est, quia cum talis licentia sit quid facti, non præsumitur sed probari debet ab allegante. Cap. *Cum in jure* 31, De offic. deleg., l. *In bello* 12, ff. *De capt. et postlim.*

(41. Secus autem si alius sit accusator: in tali enim casu contrarium probare incumbit ipsi alteri accusatori ob præsumptionem stantem pro confessario, qui bonus, et sigillum servans præsumitur, donec probetur contrarium. Cap. unic. *De scrutinio*, cap. final. *De præsumpt.*, et l. *Merito* 51, ff. *Pro socio*.

(42. Imo, etiamsi pœnitens sit accusator, creditur confessario, si sit cæteroquin optimæ famæ et integritatis; secus autem si pœnitens sit melioris famæ et integritatis, quam ipse confessarius. Sic cum aliis Diana, part. I, tract. 11, resol. 52; Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 16, et alii.

(43. Si autem, cæteris paribus, dubium existat, creditur potius confessario asserenti, quam pœnitenti neganti licentiam fuisse concessam. Sic cum aliis Mascard., *De probationibus*, conelus. 951, n. 30; Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 27, et alii ex illa ratione, quod in factis, quæ ad officium judicis spectant, et aliter fieri non possunt, pro iudice præsumatur, arg. cap. *Hoc etiam* 38, caus. 2, q. 6, cap. *Absit* 14, caus. 11, quæst. 3.

(44. Ad probationem violati sigilli sacramentalis sufficiunt etiam testes singulares. Sic cum aliis Tanner., tom. IV, disp. 6, q. 9, n. 122; Stoz, *Tribunal. pœnitent.*, lib. II, n. 4, a n. 281; Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 18, et alii. Et ratio est quia id exigit enormitas talis delicti reipublicæ Christianæ summe præjudicialis: tum quia tale delictum ordinariè difficilis est probatio, cum sacrilegi violatores sigilli non facile sigillum violent plurimis simul præsentibus, adeoque, etc.

(45. Quoad debitam sigilli sacramentalis

FERRAR. VII.

custodiam attendendæ sunt novissimæ constitutiones editæ a Benedicto XIV, adversus confessarios exquirentes a pœnitentibus complicitum nomina; in quarum prima data die 2 Junii 1746, incip. *Ubi primum*, insertis et confirmatis suis apostolicis litteris datis ad archiepiscopos et episcopos regnorum Portugalliæ et Algarbiorum, subjicit excommunicationi Summo Pontifici, præterquam in articulo mortis, reservatæ, omnes docentes oppositum, contradicentes, ac male interpretantes dictas Apostolicas litteras. Et decernit, confessarios sacramentes interrogare pœnitentes de nomine socii seu complicitis, loco habitationis, et aliis similibus circumstantiis, et eisdem pœnitentibus, si manifestare noluerint, sacramentalem absolutionem denegantes, ultra peccati mortalis incursum, suspensioni ab officio audiendarum confessionum, aliisque gravioribus pœnis fore subjiciendos. Tam docentes, licitam esse dictam reprobam praxim, quam in ejusdem praxis defensionem scribentes aut loquentes, et ejusdem reprobationem impugnantes ac perverse interpretantes; et ipsos confessarios contrafacientes cum suspicione gravi dogmatis, judicari ac puniri, mandat in officio S. Inquisitionis; cui sancto officio omnes scientes similes delinquentes denunciare teneantur intra terminum dierum ipsis edictis præfigi solitum, sub pœnis non denuntiantibus per eadem edicta infligi consuetis. Confessarios autem contrafacientes sine dicta gravi dogmatis suspicione judicandos, et puniendos esse ab ordinariis, nec esse S. officio denunciandos decernit.

(46. In secunda autem data sub 28 Septembris 1746, incipiente *Ad eradicandum*, confirmat et ampliat suas jam ad id editas Apostolicas litteras, decernens, ipsas non solum pro regnis Lusitanæ et Algarbiorum, sed generalis definitionis et legis vim auctoritatemque habere, et declarans memoratam praxim in seipsa, et ubique locorum ac temporum Apostolica auctoritate reprobam, atque damnatam esse et censeri debere: nec ulli licitum esse contra doctrinam in præfato suo brevi contentam docere, scribere aut loqui, eamque impugnare aut perverse interpretari, vel ipsi actu contraire, sub pœnis adversus tuentes, asserentes aut tradentes opiniones scandalosas, perniciosas, et uti tales a Sede Apostolica rejectas et condemnatas, et respective adversus contrafacientes mandatis Apostolicis et ecclesiasticis sanctionibus, statutis atque præscriptis.

ADDITIONES EX ALIENA MANU.

(47. Esse suspectum de fide, et subijci iudicio inquisitorum eum, qui revelat confessionem, et frangit sigillum, resolutum fuit a congregatione S. Officii 4 Decembris 1603, tum 29 Januarii 1604, et demum die 17 Junii 1605.

(48. Secuta fortassis fuit sacra congregatio opinionem nonnullorum doctorum tenentium, expedire hoc delictum inquisitoribus

deferri ex ratione illa, quod confessarius redditur suspectus de fide ex injuria, quam irrogat sacramento. De Leon., *De offic. confessor.*, tom. I, recollect. 22, n. 12; Campanil., *Diversor. jur. canon. rubric.*, 11, cap. 32, n. 5; Trasmier, *De polygam.*, lib. III, q. 2, n. 30 in fine, et latius n. 53, alique plurimi.

(49. Sed, ut refert Albic., *De inconstant. in fide*, cap. 35, n. 88, 25 Martii 1619, ab eadem S. congregatione fuit resolutum, causam hanc non spectare ad S. Officium, et ita semper fuit postmodum servatum.

(50. Cæterum, ut subdit idem Albic., *ubi supra*, et convenit auctor, n. 36, prima opinio locum sibi vindicat, quando frangens sigillum confessionis haberet aliquem errorem in intellectu, ut si diceret, licitam

esse revelationem sigilli, vel aliter ostenderet, se male sentire de ecclesiasticis sacramentis.

(51. Tum etiam procedit prima opinio, si ageretur de confessario, qui pluries sigillum confessionis fregit, idque quia ex nisce iteratis actibus insurgeret saltem levis aliqua suspicio hæresis. Albic., *citato loco*.

(52. Et demum amplectenda est prima opinio, si confessarius frangens sigillum confessionis esset homo malæ famæ, et alias de hæresi suspectus. Albic., *ead. loco*.

(53. An propter delictum hæresis licita sit revelatio confessionis, tum an aliis ex causis possit aliquando esse licita revelatio confessionis. Vide apud Albic., *loco pluries allegato*.

SIMONIA.

ARTICULUS I.

Simoniam quoad ea quæ concernunt ejus originem, naturam, divisionem, materiam et pretium.

SUMMARIUM.

1. Simonia unde sit dicta et originem traxerit? — 2. Simonia quid sit? — 3. Simonia ex sua natura est peccatum mortale sacrilegii gravissimum. — 4. Simonia dividitur in Simoniam juris divini seu naturalis, et in Simoniam juris humani seu ecclesiastici. — 5. Simonia juris divini seu naturalis quæ sit. — 6. Simonia juris humani seu ecclesiastici quæ sit? — 7. Utraque dicta Simonia dividitur in mentalem, conventionalem et realem. — 8. Simonia mentalis quæ sit? — 9. Hæc Simonia mentalis, quamvis sit grave peccatum, nullam tamen inducit pœnam canonicam. — 10. Simonia conventionalis quæ sit? — 11. Et hæc Simonia conventionalis nullam adhuc inducit pœnam canonicam. — 12. Simonia conventionalis alia vocatur pure conventionalis, et alia mista, et quæ sit utraque. — 13. Simonia realis quæ sit? — 14. Ultra supradictas, alia additur species Simonia confidentialis, et quæ sit? — 15. Affertur ad id constitutio S. Pii V. — 16. Materia Simonia est res spiritualis, seu spirituali annexa. — 17. Per rem spiritualem quid intelligatur, ad n. 48. — 19. Per rem spirituali annexam quid intelligatur, et veniat, ad n. 20. — 21. Pretium Simonia juris divini est omnis et sola res temporalis. — 22. Pretium vero Simonia juris ecclesiastici potest esse etiam aliquid spirituale. — 23. Extra materiam beneficiorum nunquam committitur Simonia, etiamsi propria auctoritate detur spirituale pro spirituali. — 24. Pretium Simoniacum in jure vocari solet, *munus*, et quid importet? — 25. Pretium, seu munus Simoniacum dividitur in munus a manu, munus ab obsequio, et munus a lingua. — 26. Per munus a manu quid intelligatur? — 27. Per munus ab obsequio quid intelligatur. — 28. Per munus a lingua quid intelligatur? — 29. Ad Simoniam requiritur pactum aliquod expressum, vel tacitum saltem ex una parte inchoatum. — 30. Non requiritur tamen necessario pactum expressum, sed sufficit pactum tacitum, seu implicitum saltem ex una parte inchoatum. — 31. Pactum, etiamsi solum obliget ex benevolentia, gratitudine ac fidelitate, et non ex justitia, adhuc continet Simoniam. — 32. Qui dat aliquid temporale tanquam motivum alicujus spiritualis sibi reciproce dandi, committit Simoniam, quam etiam committit recipiens tale temporale, si per hoc motus illi conferat dictum spirituale, quamvis nullum aliud pactum, ne implicitum quidem interveniat. — 35. Non est Simo-

nem ab apostolis daretur Spiritus sanctus, talem mirabilem virtutem, remque maxime spiritualem vili pecuniarum pretio emere præsumebat, ut expresse habetur *Actor. VIII*, ibi: *Obtulit eis pecuniam dicens: Date et mihi hanc potestatem, ut cuicumque imposuero manus, accipiat Spiritum sanctum: cujus execrabilem malitiam illico increpans S. Petrus, dixit ad eum: Pecunia tua tecum sit in perditionem, quoniam donum Dei existimasti pecuniam possideri.* Perfidus enim ille execrabili avaritia repletus intendebat pecunia virtutem illam consequi, ut eamdem cum quæstu et majori temporali lucro exercere valeret, ut expresse habetur in cap. *Salvator 8*, caus. 1, q. 3, ibi: « Simon Magus, qui ad fidem fide accessit, non Spiritum sanctum propter Spiritum sanctum, quo ipse erat indignus (quoniam, ut scriptum est (*Sap. 1, 5*), *Spiritus sanctus disciplina effugiet fictum*), sed ideo, quantum in ipso erat, emere voluit, ut ex venditione signorum, quæ per eundem fierent, multiplicatam pecuniam lucraretur. »

(2. Simonia « est studiosa voluntas emendi, vel vendendi aliquid spirituale, vel spirituali annexum pro re temporali ut pretio. » Est in re communis. Quamvis tamen alii clarius cum Suarez, tom. I, *De religion.*, tract. 3, lib. IV, cap. 1, eam definiant sic: « Simonia est sacrilegium, quo per emptionem, et venditionem, vel similem contractum res spiritualis, ut talis, pro temporali commutatur. » Sic enim comprehenditur omnis contractus, etiam innominatus. *Do ut des, do ut facias*, etc.

(3. Simonia ex sua natura est peccatum mortale sacrilegii gravissimum. *Communis*. Et quod sit sacrilegium, habetur expresse ex capit. *Audivimus 1*, caus., q. 3. Per eam enim indigne ac irreverenter tractantur res sacræ, seu spirituales, quod semper est sacrilegium: quod autem sit peccatum mortale gravissimum, clare habetur ex *Act. VIII*, ubi sanctus Petrus in Simonem Magum cum æternæ perditionis comminatione graviter invehendo dicit: *Pecunia tua tecum sit in perditionem, quoniam donum Dei existimasti pecuniam possideri.* Unde Urbanus II, in cap. *Salvator 8*, caus. 1, quæst. 3, ait: « Nec apostolus emptionem Spiritus sancti, quam bene fieri non posse noverat, sed ambitionem quæstus talis et avaritiam, quæ est idolorum servitus, exhorruit et maledictionis jaculo perculit. » Item quod sit gravissimum peccatum, colligitur ex pluribus sacris canonibus, et signanter ex cap. *Quisquis 5*, caus. 1, q. 1, ubi Simonia vocatur *piacularare flagitium*, capit. *Reperiuntur 8*, caus. et quæst. ead., ubi appellatur *execrabile flagitium*, cap. *Eos qui*, caus. et q. ead., ubi Simoniaci « Judæ comparantur proditori, qui Judæis Dei occisoribus Christum vendidit, » cap. *Patet 27*, caus. 1, quæst. 7, ubi Pascalis Papa gravissimum hujus viti malitiam et pravitatem paucis exprimere volens dixit expresse: « Omnia crimina ad comparationem Simoniacæ hære-

sis quasi pro nihilo reputantur, » et sic ex pluribus similibus.

(4. Simonia dividitur in Simoniam juris divini seu naturalis, et in Simoniam juris humani seu ecclesiastici. Sic Glossa communiter recepta in cap. *Ex part. 12*, verb. *Dimittere*, De offic. delegat., et canonistæ communiter. (5. *Simoniam juris divini seu naturalis* est, quæ prohibetur, quia mala, et repugnans juri naturali ac divino, ut pro re temporali dare vel promittere rem vere spiritualem aut annexam, ver. gr. hostiam consecratam, sacramenta, reliquias, calicem consecratum et hujusmodi. Et dicitur *Simoniam juris divini et naturalis*, quia natura ipsa, seu lumen naturale dictat, nimis indecens malum, et rei sacræ injuriosum esse, res vere spirituales a sola liberali Dei manu dependentes, et omnia temporalia sine comparatione superantes, non ut tales tractare, sed rebus temporalibus æquiparare, et hominum arbitrio, et æstimationi subjicere. (6. *Simoniam juris humani seu ecclesiastici* est, quæ mala est, quia prohibita solo jure humano seu ecclesiastico et non ex natura rei, seu jure divino; et committitur, quando non quidem datur temporale pro spirituali, aut e contra, sed spirituale pro spirituali, vel temporale pro temporali contra legem tamen ecclesiasticam ex motivo religionis positam sub pœnis Simonia juris divini ob periculum et speciem ejusdem Simonia; et dicitur *Simoniam juris humani seu ecclesiastici*, quia ortum habet a sola lege humana seu ecclesiastica; et talis *Simoniam juris humani seu ecclesiastici* committitur in omni permutatione beneficiorum facta sine auctoritate superioris, quia licet per talem permutationis contractum non detur temporale pro spirituali, sed duntaxat spirituale pro spirituali; nihilominus quia tanquam Simoniacum, et sub pœnis Simonia prohibitum est, ne id propria auctoritate fiat. Cap. *Quæsitum 5*, cap. *Cum olim 7*, De rerum permutatione. Item *Simoniam juris humani seu ecclesiastici* committitur, quando venduntur res, quæ revera tantum sunt temporales, ut cum venditur materia rei spiritualis, quæ secundum se est pretio æstimabilis, verb. grat. sacrum oleum, vel chrisma, quod prohibitum est solo jure ecclesiastico. Cap. *Non satis 8*, De Simonia; vel cum venduntur quædam officia temporalia ordinata ad temporalium rerum Ecclesie administrationem, ut officium thesaurarii, œconomi, sacristæ et hujusmodi; quamvis enim hæc officia sint quid mere temporale, et consequenter in eorum venditione detur solummodo temporale pro temporali, tamen, quia ex quotalia officia ab ecclesiastica potestate et jurisdictione prælatorum a Christo data instituantur, Ecclesia id tanquam Simoniacum prohibuit. Cap. *Si quis episcopus 8*, caus. 1, quæst. 1, cap. *Salvator 8*, caus. 1, quæst. 3, cap. *Consulere 38*, De Simonia, cum similibus, venditio hujusmodi labi, et pœnis Simonia subjacet. Sic in re doctores communiter.